

законъ, човѣкъ трѣбва да е готовъ всичко да жертвува за Бога. Всѣки трѣбва да си каже: Господи, готовъ съмъ да жертвувамъ своя умъ, своето сърце, своята душа и своя духъ заради Тебе! Като кажете това, Богъ ще ви изпрати на работа, и както я свършите, Той ще я одобри, защото сте работили за Него и въ Негово име. Щомъ не се съмнявате въ Бога, и Той не се съмнява въ васъ. Щомъ Го любите, и Неговата Любовь е неизмѣнна къмъ васъ. Тогава и връзката ви съ Бога всѣки день ще се усилва, докато дойдете до основната, положителната наука въ живота. Това не значи, че съвременната наука не е добра, но резултатитѣ, които се получаватъ отъ нея, лесно изчезватъ отъ ума на хората. Забележете, докато е младъ, човѣкъ обича да чете, да учи, вдъхновява се отъ прочетеното, разказва го на този, на онзи, дълго време го помни. Щомъ стане на 60—70 г., той започва да забравя, каквото е челъ, каквото е училъ на младини, а това обезсмисля живота му. Мжчно е, когато човѣкъ започва да забравя нѣщата. Едно е важно за него: и като младъ, и като старъ, да е доволенъ отъ мѣстото, презъ което минава. Така трѣбваше да бжде доволенъ и бѣлиятъ карамфилъ и да кажеше на адепта: Посѣй и мене нѣкжде, макаръ и по-далечъ отъ другитѣ. Моитѣ братчета, трънетѣ, се нуждаятъ отъ твоята близость повече, отколкото азъ, затова посѣй ме, дето пожелаешъ. Азъ ще бжда доволенъ, ако идвашъ отъ време на време само да ме поливашъ. Този карамфилъ не бѣше още достигналъ до това високо съзнание, и по този начинъ си навлѣче неразположението на трънетѣ. Такова е съзнанието и на повечето отъ съвременнитѣ хора. Тѣ мислятъ, че като станатъ духовни хора, страданията имъ ще се намалятъ. Не, тогава страданията имъ не само че нѣма да се намалятъ, но ще станатъ още повече и по-голѣми, обаче, ще се осмислятъ. Който е осмислилъ страданията си, той все повече и повече се облагородява и добива по-ценни опитности. Страданията сж богатство за човѣка и го водятъ къмъ пробуждане на Божественото съзнание. Следъ всѣко страдание иде радостъ; следъ всѣко смущение иде успокояване; следъ всѣко незнание се открива нова областъ на знание, което постепенно води къмъ знанието на мждреца.

„Призови Симона!“ Защо трѣбваше Корнилий да призове Симона? За да му покаже, въ какво седи вжтрешната връзка на живота, и какъ трѣбва да я пази. Той му каза: Вжтрешната връзка на живота седи въ любовь къмъ Бога